

AUTOR *NEW YORK TIMES* BESTSELLERŮ

CHRIS GRABENSTEIN

RAFANI

KDYŽ NASTANOU
POTÍŽE...
RAFANI
BĚŽÍ NA POMOC!

bambóok

bamb**oo**k

RAFANI

CHRIS GRABENSTEIN

ILUSTRACE BETH HUGHESOVÁ

**BILLOVI A DOROTHY BERLONIOVÝM, CVIČITELŮM ZVÍŘAT
Z BROADWAYE, KTERÍ ZACHRÁNILI NAŠEHO FRED A NALEZLI
TOLIK MILUJÍCÍCH DOMOVŮ PRO TOLIK ŠŤASTNÝCH CHLUPÁČŮ.**

RAFANI

NALA, NEJSTATEČNĚJŠÍ A NEJODVÁŽNĚJŠÍ border kolie na světě, se prodírala ostružiním.

„Barone, řeka se právě vylila z břehů,“ hlásila. „Musíme ji zahnat zpátky, kam patří!“

„Vodu nemůžeš zahnat!“ oponoval jí Parták a tuhé trčící fousky mu zacukaly. „Je to těžší než zahnat tlupu koček.“

„Něco ale musíme udělat,“ namítl odhodlaně Baron.
„Vždyť Wilkinsova farma leží přímo po proudu řeky.“

„Wilkinsova farma?“ zavřeštěl Parťák. „Povodeň smete jejich nová štěňata!“

„Ale ne, nesmete,“ opáčil Baron.

„Ne pod naším dohledem!“ dodala vždy noblesní Nala.

„Když nastanou potíže,“ Baron hrdinně nadzvedl své levé obočí, „Rafani běží na pomoc!“

Nala zaštekala.

Parťák zaňafal.

Baron se rozeběhl.

„Za mnou!“ křikl za sebe.

Tři psi utíkali podél rozbouřené řeky. Hudba byla vskutku dramatická se spoustou dan-dí-dan-dan-dan. Byl to ten druh hudby, který udělá z každé honičky ještě víc vzrušující akci.

„Tam!“ Nala zaostřila svůj laserový zrak a ukázala pac-kou. „Šest štěňat v peřejích!“

„Slyšel jsem, že by se psi měli tu a tam vykoupat,“ zaskřehotal Parťák, „ale tohle je trochu příliš.“

„Rafani!“ zvolala uplakaná matka štěňat na vzdáleném břehu řeky. „Pomozte! Zachraňte mé děti! Mají potíže!“

„Nebojte se, madam,“ zahřměl Baron přes burácení divokých peřejí. „Vaším štěňatům nic nehrozí. Ne dnes. Jsme přece Rafani.“ Zahleděl se do dále. Vítr dokonale čechral jeho srst. Slunce se mu zalesklo v očích. „A jdeme je zachránit!“

„Vážně?“ ujišťoval se Parták. „Ty přeje vypadají, vždyť víš, pěkně divoce, Barone.“

„To znamená, že se ke štěnatům dostaneme rychleji!“ Baron skočil do vody.

„Packózní!“ zajásala Nala a vrhla se za Baronem.

Parták si povzdechl. „Pro nás není nic příliš nebezpečné!“ Seskočil z kamenitého břehu a břichem se rozplácl v rozbouřeném proudu.

S těžkým supěním a napínáním všech svalů si Baron probojoval cestu doprostřed zpěněné vody. Bahnité vlny se přelévaly a táhly za sebou ulámané větve ze stromů rostoucích proti proudu řeky.

„Pomoc!“ vypísklo roztomilé štěňátko, které se ve vodě pohupovalo nahoru a dolů. „Pomoc!“

„Vydrž, synku!“ zakřičel Baron. „Už jdeme.“

„Barone!“ vyjekl Parták. „Jsme jen tři, ale štěnat je šest. Všechna je zachránit nemůžeme.“

„Ale ano, Partáku, můžeme. Jsme Rafani.“

„A v zachraňování štěnat jsme nejlepší!“ dodala Nala.

„Ale jak to uděláme?“ zajíkl se Parták a vyprskl z tlamy špinavou vodu.

Baron měl všech šest štěnat na dohled. Tři se topila. Dvě zběsile šlapala vodu. Jedno bylo zahryznuté do větve, jako by to byla kousací hračka.

„No jasně!“ prohlásil Baron. „Bando, zakousněte se do těch větví. Já z toho kmene stáhnou kůru. Uděláme si vor a doplavíme štěňata domů!“

JAKO VŠICHNI PSI napříč Amerikou, i Fred byl přilepený k televizi svého páníčka a hltal nový díl *Rafanů*, který právě ten večer vysílali.

Fred miloval dobrodružství Parťáka, Naly a jejich neohroženého vůdce Barona. Při jejich sledování mu srdce bušilo jako o závod a nekontrolovaně vrtěl ocasem.

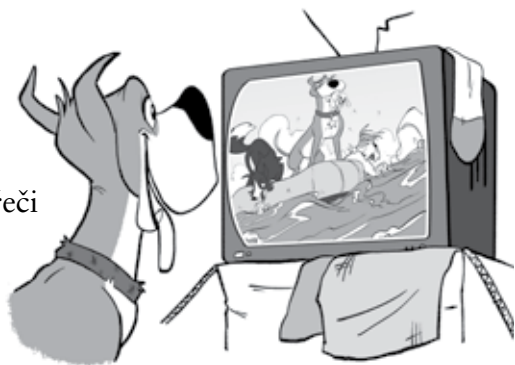
Všichni psi v seriálu byli samozřejmě nadabovaní lidmi, protože ačkoli mezi sebou mluvit dokázali, kód lidské řeči stále ještě nerozlouskli.

„Naskoč si, Sportáku!“ zavolal Baron na poslední štěňě, které

pořád zběsile šlapalo vodu vířící kolem voru, jež Fredovi hrdinové zrovna svázali dohromady.

„Jmenuju se Rocko, ne Sporták,“ vyprsklo štěňě.

Fred se rozesmál. Když Baron vytáhl Rocka z řeky, uculil se způsobem, jakým se uculují všichni hrdinové.

Pak toho mrňouse olízl za uchem, až se z toho štěně rozchechtalo.

Ááááách, pomyslel si Fred.

Byl to jeden z těch roztomilých áááách okamžiků, který v *Rafanech* následoval vždy po akční scéně. Fred ty áááách okamžiky zbožňoval. A akční scény. Zbožňoval VŠECHNO. Celý seriál.

Velký Tony Bomboloni, Fredův pán, naštěstí většinu čtvrtčních večerů, kdy vysílali nový díl, netrával doma. Velký Tony by se na *Rafany* nechtěl dívat, protože Velký Tony neměl psy moc v lásce. Freda adoptoval z útulku jen proto, že si myslel, že s dostatečně tvrdým výcvikem z něj udělá hlídacího psa – pořádně agresivního, kterého by mohl prodat tomu, kdo nabídne nejvíc.

Velký Tony se vždycky pokoušel rychle zbohatnout.

Zrovna minulý týden pospojoval všechny magnety, co měl na ledniče, a snažil se je na internetu prodat důvěřivým seniorům jako zázračné léčivé náramky.

Fred se zamračil, když nad tím přemýšlel.

Kdyby byl Velký Tony v *Rafanech*, stateční hrdinové by ho chytli, zavřeli do vězení a zahodili klíč. Velká škoda, že ve skutečném životě nebyla spravedlnost tak bryskní a čistá jako v *Rafanech*.

Pravda byla taková, že Fred se na hlídacího psa prostě nehodil. Nechtěl být podvodnou mašinou na peníze, chtěl být součástí milující rodiny. Skutečné rodiny. Takové, jakou skoro měl se Zuzanou.

Fred si povzdechl. Kdykoli na Zuzanu pomyslel, vybalily se mu dlouhé procházky v parku, příjemné mazlení na gauči a miska neustále plná granulí.

Zuzana Freda milovala. To ona mu dala jeho jméno. *F-R-E-D*. Napsala mu ho na obojek velkými tučnými písmeny. Ale pak se Zuzana zamilovala do Michala a Michal si myslel, že Fred je podvraták (což taky je). Michal nechtěl, aby ho v newyorském Central Parku viděli venčit podvratáka.

A tak Michal řekl Zuzaně, že jestli se mají vzít, Fred musí z domu. A pokud chce Zuzana psa, Michal jí slíbil, že jí koupí nového – čistokrevného od cvičitele v Pensylvánii. Čistokrevní psi jsou mnohem stylovější společníci. Zuzana souhlasila. Protože do Michala byla víc zamilovaná než do Freda.

Tři týdny před svatbou Zuzana odvedla Freda do útulku na Východní Stodesáté ulici, kde jim napovídala celou kopu lží včetně věty „Můj snoubenec je na něj alergický“.

Fred usilovně zamrkal. Někdy bylo opravdu smutné na Zuzanu myslet.

„Barone!“ zakřičela Nala v televizi. Přimhouřila oči. Soustředila se na něco, co se zvedalo za vorem.

Ale ne! Fred si toho všiml taky. Vysoká vodní stěna.

„Bobří hráz nahoře proti proudu,“ vyhodnotila to Nala a jako vždycky si zachovala chladnou hlavu. „Musela se protrhnout. Řítí se sem tsunami!“

„Držte si klobouky!“ Baron popadl všech šest štěňat a postavil se na zadní, aby se na vratkém voru jako na

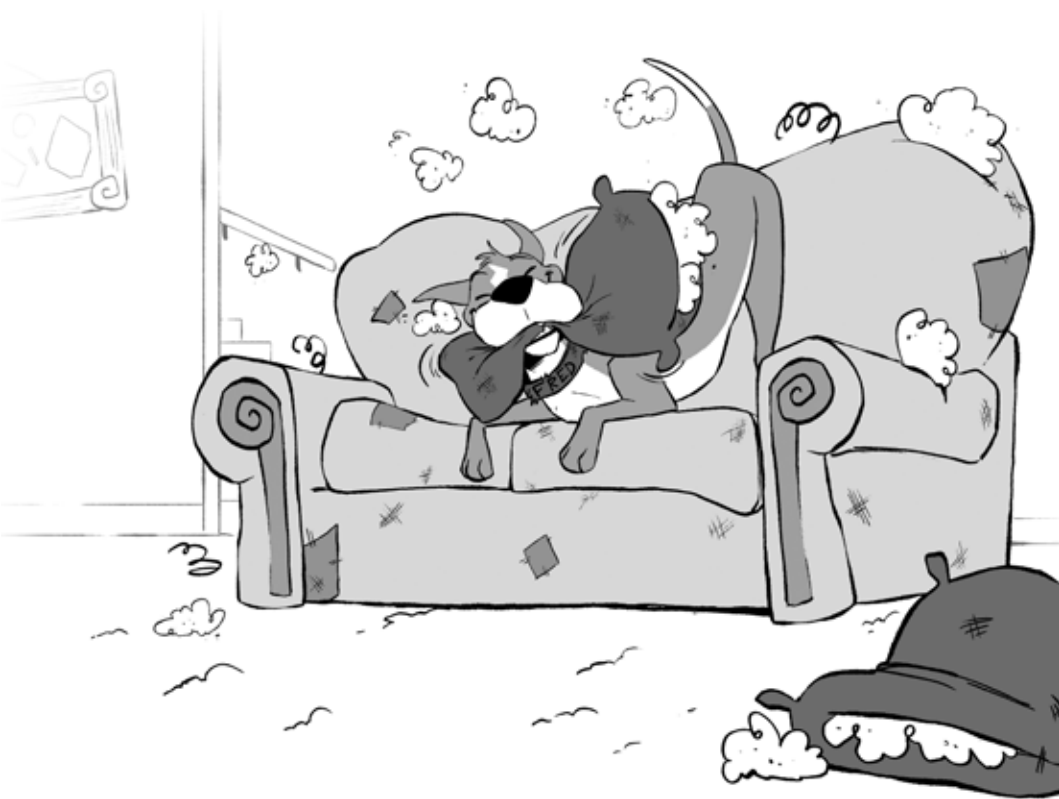
surfovacím prkně svezl z vrcholku obrovské devítimetrové vlny.

Bylo to tak úžasné! Fred si přál, aby to taky dokázal. Přál si být jako Baron!

„Když nastanou potíže,“ napodobil Fred Baronův hlas, jak nejlépe dovedl, „Rafani běží na pomoc!“

Vyskočil na rozvrzaný gauč ve sklepním obýváku Velkého Tonyho, jako by to byla rozbouřená řeka. Předstíral, že sedáky jsou štěňata, která potřebují zachránit.

„V zachraňování štěňat jsme nejlepší! Pro nás nic není příliš nebezpečné! Jsme packózní!“

Fred vytáhl sedáky jeden po druhém a vyházel je do bezpečí na podlahu.

Zrovna zachraňoval dekorační polštářek, trhal s ním sem a tam, aby ho vyprostil ze změti pomyslných lián, když zaslechl vrzání schodů do sklepa.

Ztuhl.

Fred věděl, co ty vrzající schody znamenají.

Velký Tony se vrátil domů dřív!

„CO SI K ČERTU myslíš, že děláš?“ zakřičel Velký Tony na Freda.

Fred stáhl ocas mezi nohy a sklopil oči. Velký Tony měl bledou pleť, mastné černé vlasy a vzteklé korálkové oči.

„Ten gauč mě stál pětadvacet babek! Máš pětadvacet babek? Ne. Protože nejsi nic než líná vyžírka!“

Velký Tony popadl Freda za jeho chatrný obojek.

„Co jsem si to namlouval?“ prskal. „Podvraták jako ty se nikdy hlídacím psem nestane! Bojiš se všeho! Dokonce i hromu!“

Vyvlekl Freda po schodech do prvního patra.

Rozrazil zadní dveře bytu a vyhodil Freda na ulici.

„Táhni pryč a zůstaň tam! Ty prašivý, ničemný čokle! Nemůžu uvěřit, že jsem ztrácel čas, abych tě vycvičil! A nevracej se. Nikdy!“

Dveře se s třísknutím zabouchly.

Fredovi klesla nálada pod bod mrazu. To, co se právě stalo, ho nepřekvapilo. Velký Tony mu neustále opakoval, jaký je budižkničemu, že nikdy nebude dostatečně zlý nebo drsný, aby byl skutečným hlídacím psem. Byla to pravda. Jednou Fred v kuchyni zahlédl pár myší. Nevyhnal je ven. Jen je pozoroval, jak oždibují kousek sýra, který Velkému Tonymu vypadl ze sendviče. Vždyť ty myši byly hladové.

A to byl teď i Fred. Doslova padal hlady.

Když nemám domov, najím se vůbec ještě někdy?

Ta myšlenka duněla Fredovi v hlavě, zatímco mu kruželo v žaludku. Velký Tony v poslední době Freda nekrmil. Jeho jediným jídlem bylo pár zpola okousaných kůrek od pizzy, které našel v kuchyni na podlaze.

Fred se vydal ulicí a čenichal povědomé pachy.

Jenže nedávno pršelo a déšť všechny pachy smyl.

Co by udělal Baron? napadlo ho.

No jasně! Baron by dohonil nákladák rozvážející psí žrádlo. Pak by naskočil na zadní nárazník, čumákem by si otevřel dveře a dopřál by si (samozřejmě s Partákem a Nalou) psí hostinu. Laskavému řidiči nákladáku by se odvděčil tím, že by mu zachránil život poté, co by se mu zasekl plynový pedál.

Jo. Přesně tohle by Baron udělal. Ale Baron byl statečný. A Fred ne. Kdyby viděl zběsile ujíždějící nákladák s psím žrádlem, nejspíš by utekl na opačnou stranu.

Ulice byla tichá. Rozléhal se po ní jen zvuk Fredových pacek pleskajících o mokrý chodník. Vepředu se tyčila pouliční lampa. Tlumený kužel světla ozařoval kontejner.

Tam by mohlo být jídlo! uvědomil si Fred. Slyšel tiché tukaní nádobí. Zavětril omamnou vůni steaku a sekané a pečených brambor. Protože kontejner byl hned vedle restaurace!

Zrychlil a doklusal tam, aby prozkoumal mohutnou truhlu s pokladem. Čenich se mu kroutil a nozdry rozšiřovaly, jak si vychutnával všechny pachy.

Postarší pes, vychrtlý tak, že mu Fred dovedl spočítat žebra, vkročil do světla a škrábal se na popelnici.

Páni, pomyslel si Fred, ten stařík vypadá ještě hladověji než já.

Naráz se z temnoty vynořil mohutný svalnatý buldok s ostnatým obojkem.

A ten buldok vrčel.

DALŠÍ ZLOSTNĚ VYPADAJÍCÍ pes, dobrman, se vyplížil ze stínu za buldokem.

Dobrmanův obojek měl taky ostny.

„Co to zkoušíš, dědo?“ zavrčel buldok.

„No,“ odpověděl stařík roztřeseným hlasem, „doufal jsem, že bych v té popelnici mohl najít něco k snědku. Jak vidíte, dostihly mě těžké časy, a...“

„Jak dojemné,“ ušklíbl se buldok.

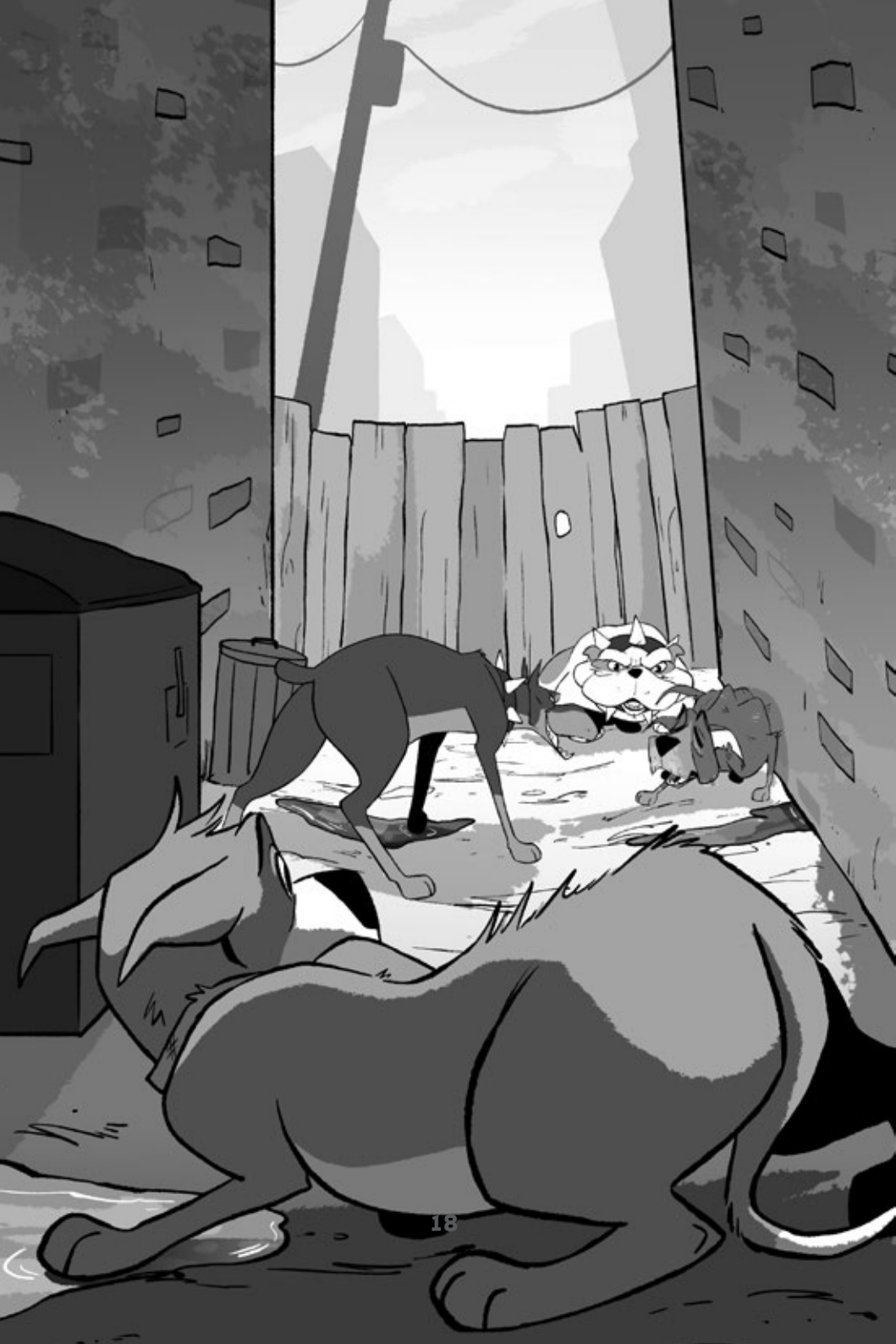
„Jo, až mi z toho ukápla slzička,“ zařehotal se ironicky dobrman.

„Vodprejskni od bufetu, dědo!“ přikázal mu buldok. „Tohle je naše ulička a naše popelnice.“

Fred se stále skrýval ve stínech, ale plazil se kupředu. Pomalu se přibližoval ke kontejneru. Nebyl si jistý proč. Prostě to udělal.

„No tak, kamarádi,“ žadonil starý pes. „Jistě je uvnitř dost zbytků pro nás pro všechny.“

„Přestaň fňukat,“ vyštěkl buldok. „Jmenuju se Dozer, slyšíš? A nejsem tvůj kamarád. Jediný pes, se kterým se dělím o večeri, je tady moje partačka Petúnie.“

„Nenuť mě, abych ti vyprášila kožich, staříku,“ zavrčela Petúnie. „Protože už ti z něho moc nezbývá!“

Fred nikdy nebyl statečný. Ve skutečnosti byl docela zbabělec. Ale z nějakého důvodu mu Dozer s Petúnií připomněli Michala s Velkým Tonym. Byli to tyrani, a tyrani se zajímali jen o to, co sami chtěli, ne jestli někomu ublíží.

Fred byl v pokušení se odplížit a utéct pryč. Ale nemohl ty dva zlé psy nechat, aby surově zbili slabého starého tuláka, který vypadal, že snad ani nemá žádné zuby. A tak se Fred napřímil a vykročil do tlumeného světla pouliční lampy.

„Ehm, pánové?“ Fred byl natolik vyděšený, že ho napadlo, jestli buldok s dobrmanem slyší, jak mu v hrudi divoce buší srdce. Jo. Tohle byl opravdu špatný, příšerný, vůbec ne dobrý nápad.

„No to mě podrž,“ zalapal po dechu Dozer. „To je on. Baron!“

„Co?“ podivil se Fred.

„Baron!“ zaječela Petúnie. „Přece z *Rafanů*!“

„Věděl jsem, že nás jednoho dne vyhmátnou!“ zalamentoval Dozer.

Fred se zadíval do kaluže a prozkoumával svůj odraz.

Dobrá. Jistá podobnost tam byla. Neměl ten stejný hrdinský lesk v očích a vánek mu tak majestátně nečečral srst, ale skutečně trochu vypadal jako Baron. Obzvlášť v ponurém světle jinak temné uličky.

„Zdrháme, Petúnie!“ zvolal Dozer. Zlí psi vzali do zaječích.

Fred se nervózně zachechtal. „Nejsem Baron, jmenuju se...“ Ale to už byli dávno pryč.

„Děkuju ti, mladíku,“ zasípal starý pes. „Jsi velmi statečný.“

„Já? Ani ne. Popravdě jsem se docela bál. Viděl jste tesáky toho dobrmana?“

„To jsem vskutku viděl. Ale skutečná odvaha znamená, že nemáš strach. Skutečná odvaha znamená, že se bojíš, ale přesto jdeš dál a uděláš, co je nutné.“

Fred starci pomohl vyhrabat v kontejneru nějaké jídlo. Mise splněna, našel pár zbytků i pro sebe.

Bylo to jídlo. Tak trochu. Ale taky to bylo nechutné.

Najednou se do uličky vřítel rachotící nákladák.

„Ajaj,“ zanaříkal starý pes. „Teď bychom radši měli zdrhnout *my*! To je odchyťová služba!“

STARÝ PES SE pohyboval rychle.

Zaplul za kontejner, zrovna když z nákladáku vylezl muž v kombinéze. Držel dlouhou tyč se smyčkou na konci.

„Nazdar, chlapáku,“ promlouval k Fredovi velmi přátelským tónem. „Ztratil ses?“

Fred zavrtěl svým ocasem s bílou špičkou. Občas to dělával, když byl nervózní.

„Vsadím se, že jsi taky hladový.“

Fredův ocas se vrtěl mnohem rychleji. *Byl hladový.*

„Co kdybych tě vzal na nějaké příjemné, pohodlné místo, kde ti dají dvakrát denně najíst?“

Ted' se Fredovi třásl celé tělo. Opravdu potřeboval někde přenocovat. A pořád měl hlad.

„Jen ti potřebuju tohle uvázat kolem krku...“

Muž přetáhl smyčku lehkého lana Fredovi kolem krku. Fred se usmíval. Tohle byl jeho šťastný večer! Tenhle hodný pán ho vezme do bezpečí, kde ho dvakrát denně nakrmí! Možná do restaurace. Možná bude moct vysrknout dlouhou špagetu, jak to viděl dělat psy v jednom animovaném filmu.

Muž zatáhl za menší smyčku na konci více než metrové tyče.

Lano se Fredovi sevřelo kolem krku.

„Cha! Mám tě!“ zařval muž triumfálně. „Půjdeš se mnou, zblešence jeden.“

Celé Fredovo tělo skleslo. Ten muž ho oklamal.

Velký Tony měl pravdu! Fred byl hloupý. Teď mohl skončit na ještě horším místě než u Velkého Tonyho.

Muž silně zatahal za tyč a vlekl Freda ke svému autu. Nákladový prostor tvořila řada zamčených dveří

s průduchy. Muž jedny otevřel a hodil Freda dovnitř něčeho, co se ukázalo být velmi těsnou a velmi temnou vězeňskou celou. Smyčka okolo Fredova krku se uvolnila a on se zrovna chtěl vděčně usmát, když se mu před nosem zabouchly dveře vězení.

„*Příjemné a pohodlné místo*,“ pronesl muž sarkasticky. „*Dvě jídla denně!* Vy psi na to vždycky naletíte!“

Fred slyšel, jak muž nastoupil do kabiny a s těžkým bouchnutím zavřel dveře.

Zrovna když už si Fred myslel, že to nemůže být horší, tak se to ještě zhoršilo.

Celý svět sebou škubal, jak nákladák rachotil uličkou. Fred se otáčel pořád dokola a snažil se najít si pohodlnou pozici ve velmi nepohodlné kleci. Kdykoliv projeli pod pouliční lampou, vnikl dovnitř drobný zlomek světla skrz průduchy zamčených dveří. Jinak Freda obklopovala tma.

„Ale, ale, ale,“ utrousil za ním povědomý hlas. „Podívejme, koho to sem kočky nesou. Jestli to není sama jeho výsost Baron.“

Byl to Dozer. Buldok, který šikanoval starého psa u kontejneru.

„Ve skutečnosti,“ namítl Fred, „se jmenuju...“

„Zmlkni! Vyhmatli mě jen kvůli tobě. Utíkal jsem špatnou cestou. Zamířil jsem na jih, když jsem měl běžet na sever. Petúnie vyvázla. Ale já ne. Kvůli tobě, Baríku. Ty jsi důvod, proč mě vezou do velkého baráku!“

„Moc mě mrzí, jestli...“

„Řekl jsem ti, ať zmlkneš, Barone!“

„Ne–“

„–budeš žít moc dlouho? Jo, v tom máš pravdu. O kolik se chceš vsadit, že nás ten trouba v kombinéze veze do zabijáckého útulku?“

ZABIJÁCKÝ útulek? Z ničeho nic se Fredovi před očima roztočil celý svět. Připadal si, jako by byl bez voru uprostřed rozbouřené řeky.

„Víš, co to znamená?“ zeptal se Dozer. „Pokud si tě do dvou, možná tří týdnů nikdo neadoptuje, čeká na tebe velká jehla, kterou tě uspí!“

Dobrá. Teď se věci vyvinuly ze špatných v horší a pak v ještě horší. V nákladáku nebyla zima, ale Fred se roztrásl.

„Ale ano,“ ušklíbl se škodolibě Dozer. „Zabijou tě, Barone. Pokud tě, ovšem, dřív nezabiju já.“

ZAVŘENÝ VE SVÉ CELE v útulku newyorské odchytové služby měl Fred spoustu času na přemýšlení.

Vzpomínal, jakou měl velkou rodinu, když se narodil. Tři bratry a dvě sestry. Život byl laskavý a příjemný. Ale

pak se musel se svými sourozenci a matkou rozloučit, protože nastal čas, aby se stal součástí nové rodiny.

Se Zuzanou!

Na obojek mu napsala jméno a koupila mu pohodlný pelíšek a všechny možné hračky. A jídlo? Ach, jídlo bylo vždycky výborné. Zuzana dokonce Fredovi věnovala ždibec kuřete nebo dva ze svého salátu. Jednou mu dovolila sníst celý hamburger. Jenom maso, žádnou housku. Ale Fred chtěl jenom maso. Jindy zase Zuzana nechala Freda spát ve *své* posteli.

Ale pak se objevil Michal a Fred skončil v útulku. Možná zrovna v tomhle.

A tak byl tady. Zpátky tam, kde začal. Čekal, až mu někdo dá to, co si žádný pes sám darovat nemůže: domov.

Byly tam tucty dalších ňafajících a štěkajících psů, kteří neklidně přecházeli ve svých stísněných klecích. Roztomilejších psů. Chytřejších psů. Psů vhodnějších k adopci. Někteří byli čistokrevní.

Fred byl to, co někdo jednou nazval směska. Směs trochy toho či onoho. Čistokrevný vořech. Zčásti boxer, zčásti ohař, zčásti kdovíco.

Drsňáka Dozera naštěstí umístili do jiné části útulku, kam zavírali psy, kteří se vrhali na ošetřovatele nebo okusovali mříže klecí.

Dozerova kamarádka Petúnie byla zavřená ve stejné sekci. Na ulici ji lapil jiný pracovník odchyťové služby asi hodinu poté, co chytili Dozera s Fredem.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se pes, kterého Fred neviděl. Rozhlédl se kolem. Zajímalo ho, kdo to na něj mluví.
„Hej. Tady dole, kámo. Haló.“

Fred naklonil hlavu a na podlaze sousedící klece uviděl miniaturní čivavu se špičatýma ušima ve tvaru kukuřičných čipsů (něčeho, co Velký Tony rád snídal).

„Momentíček,“ řekla čivava. „To jsi ty!“

„Co?“

„Ty jsi ten pes z televize. Ty jsi Baron!“ Psík byl kurážný a velmi neposedný. „Dan-díi-dan-dan-dan! Když nastanou potíže, Rafani běží na pomoc!“

Pejsek Freda rozesmál. Po tolika uvrčených tlamách byla úleva vidět přátelský výraz.

„Nechci tě zklamat, ale já nejsem Baron. Jsem jenom Fred. Víš, že se Baronovi trochu podobám...“

„Děláš si legraci? Vy dva byste mohli být dvojčata. Každopádně – rád tě poznávám. Já jsem Čiko.“

„Taky tě rád poznávám, Čiko.“

„Jsem z toho paf. Vypadáš přesně jako Baron. Mohl bys být on!“

„Ne, nemohl. Baron je okouzlující. Chytrý. A statečný.“

„Kdeže, v televizi je každý okouzlující, chytrý a hrozně statečný,“ namítl Čiko. „Takže ty hledáš nový domov, co?“

„Jo. Ale neřekl bych, že nějaký najdu. Už jsem měl dva. A o oba jsem přišel. Začínám si myslet, že je problém ve mně.“

Čiko řádně zavěšil. „Ne. Tvůj dech je v pořádku. Musíš doufat, Frede!“

„Doufat?“ zopakoval Fred. „Jen mě tu budou týden nebo dva držet a pak mě uspí.“

Čiko se zasmál. „Cože dělají?“

„Uspí mě. Koneckonců je to zabijácký útulek.“

„Co? Kdo ti to napovídal?“

„Buldok jménem Dozer.“

„Dozer? Z postranní uličky? Zapomeň na všechno, co ti kdy řekl. Ten buldok má stejně rozumu jako buldozer. Ty a já? Nemáme se čeho obávat, kamaráde. Najdeme svůj milující domov. Koukej.“ Čiko udělal několik salt vzad.

„Páni,“ žasl Fred. Byl ohromený.

„Jo no. Lidi milují salta a jiné zábavné kousky. Co umíš ty, Freddy?“

Fred se zamyslel.

„Počítá se zápasení s gaučovými polštáři?“

„Pro začátek. Co tam ještě máš?“

Fred se ještě víc zamyslel.

„V *Rafanech* jednou museli přeskákat přes spoustu laserových paprsků, aby nespustili bezpečnostní alarm. Naučil jsem se to. Zapamatoval jsem si všechny pohyby. Měl jsi slyšet, jak se Zuzana smála, když mě viděla poskakovat jako Parťák. Dala mi pak pamlsek.“

„Pěknýýý,“ prohlásil Čiko. „Tak se tedy předved', Fredouši.“

„Dobře.“ Fred si stoupnul na zadní a poskakoval po kleci. „Prostě musíš předstírat, že se snažíš uprchnout před mezinárodními pašeráky diamantů.“

Fred a Čiko tancovali, poskakovali a smáli se, až málem zapomněli na vězeňské mříže, které je dělily. Fredovi to připomnělo dobu, kdy mu bylo jen pár týdnů a společně se sourozenci blbli a poštuchovali se. Už dlouho, velmi dlouho se tak dobře nebavil.

Ostatní psi ve svých klecích začali štekat.

„Poslouchej, povzbuzují nás!“ poznamenal Čiko.

Ostatní psi se rozštěkali ještě hlasitěji.

Ne proto, že by se jim líbilo skotačení Freda s Čikem. Ale protože si to dva ošetřovatelé vykračovali prostřední uličkou mezi řadami klecí.

„Tyhle dva,“ prohlásila žena s deskami. Ukázala přitom na Freda a Čika.

„Stoprocentně,“ opáčil druhý ošetřovatel. „Musí jít oba dva. Hned.“

Fred a Čiko ztuhli.

„Neříkal jsi, že to není zabijácký útulek?“ špitl Fred.

Čiko ztěžka polkl. „Možná jsem se mýlil.“

